

niedziela

głos z Torunia

NR 36 (872) • J • ROK LIV • 4 IX 2011 • TORUŃ

W NUMERZE:

U Matki Mokrzańskiej – uroczystości odpustowe

Z wizytą u Sióstr Elżbietanek – charyzmat Zgromadzenia

Rekolekcje dla dziewczyn konsekrowanych – Chełmno

CIESIAŃ JARMUSZ

**JEGO EKSCYLENCJA
KSIĄDZ BISKUP
ANDRZEJ WOJCIECH
SUSKI
BISKUP TORUŃSKI**

Urodzony 24 grudnia 1941 r.
w Płocku,
wyświęcony na kapłana
13 czerwca 1965 r.,
prekonizowany na biskupa
14 sierpnia 1986 r.,
konsekrowany na biskupa
4 października 1986 r.
Biskup Pomocniczy Diecezji
Płockiej w latach 1986 – 1992 r.
Biskup Diecezji Toruńskiej
od 25 marca 1992 r.
Doktor teologii,
licencjat nauk biblijnych.
W Konferencji Episkopatu Polski:
członek Rady Stałej,
członek Komisji Wspólnej przed-
stawicieli Rządu RP i KEP,
członek Komisji Duchowieństwa,
członek Zespołu Biskupów
ds. Duszpasterskiej Troski
o Radio Maryja

Zaproszenie do dziękczynienia

Z OKAZJI SREBRNEGO JUBILEUSZU ŚWIĘCEŃ BISKUPICH BP. ANDRZEJA SUSKIEGO

W dniu 14 sierpnia bieżącego roku minęło 25 lat od chwili, kiedy Ojciec Święty bł. Jan Paweł II mianował kapłana diecezji płockiej, ówczesnego wicerektora Wyższego Seminarium Duchownego ks. dr. Andrzeja Suskiego, biskupem pomocniczym w Płocku. Świecenia biskupie Biskup Andrzej przyjął w katedrze płockiej z rąk Prymasa Polski kard. Józefa Glempa 4 października 1986 r.

Kiedy z dniem 25 marca 1992 r. została powołana nowa diecezja toruńska, papież Jan Paweł II na jej pierwszego pasterza mianował Biskupa Andrzeja. Wkrótce minie 20 lat od tego historycznego w dziejach Kościoła w Polsce wydarzenia. Dostrzegamy, jak bardzo przez ten czas

odmieniała się nasza wspólnota, Kościół diecezji toruńskiej. Trudno wyliczyć dobro, które stało się naszym udziałem. Srebrny jubileusz konsekracji biskupiej Pasterza Diecezji niech więc się stanie dla nas szczególną okazją do wyrażenia Panu Bogu wdzięczności za dar Osoby Biskupa Toruńskiego oraz samemu Jubilatowi za wszystko, co dla nas i naszej diecezji uczynił i nieustrudzenie czyni. Dlatego we wszystkich parafiach diecezji i wspólnotach życia konsekrowanego proszę o codzienną pamięć modlitewną w intencjach Biskupa Andrzeja przez najbliższe dni aż do 4 października.

Biskup Andrzej jubileuszową Mszę św. dziękczynną odprawi 8 października o godz. 11

w diecezjalnym sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Toruniu. W duchu jedności i wdzięczności na tę uroczystą celebrę proszeni są wszyscy kapłani, przedstawiciele wiernych świeckich z parafii naszej diecezji oraz wspólnot życia konsekrowanego. Kapłanów zachęca się do udziału w koncelebrze. W tym dniu wraz z darem modlitwy złożymy dostojnemu Jubilatowi życzenia i wyprasać będziemy potrzebne łaski oraz siły duchowe i fizyczne na dalsze lata posługiwania Biskupa Andrzeja w naszej toruńskiej diecezji.

+ Józef Szamocki
Wikariusz Generalny

U Matki Mokrzańskiej

Mokre

Od ponad 300 lat trwa kult maryjny w Mokrem. W 1650 r. rodzina Białołochowskich ofiarowała obraz do świątyni parafialnej. Słyszcy łaskami wizerunek Matki Bożej Mokrzańskiej, znajdujący się w ołtarzu głównym, przedstawia scenę koronacji Maryi. Do sanktuarium szczególnie 15 sierpnia przybywają licznie pielgrzymi, aby prosić o łaski dla siebie i swoich najbliższych.

Tegoroczna uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, jak co roku, zgromadziła wielu czcicieli Pani Mokrzańskiej. Koncelebrowanej Mszy św. przewodniczył i homilię wygłosił ks. Szczepan Modliborski. – Dzisiejsza uroczystość to dzień wielkiej godności kobiety i tryumf dziewictwa – mówił kaznodzieja. Maryja, królując, wskazuje nam drogę do nieba, więc aby stanąć przed Jej tronem w niebie, należy Jej zawierzyć swoje życie, naśladować Ją i być posłusznym Jej Synowi. To święto również zawiera pewną refleksję i prawdę o postawie towarzyszenia aż do końca naszym matkom i tym, którzy potrzebują naszego wsparcia. We współczesnym świecie należy odrzucić wątplenie i cynizm, a zastąpić je wiarą, zaufaniem Panu Bogu i Maryi oraz prawdziwym sensem życia – podkreślał

Koncelebrowanej Mszy św. przewodniczył ks. Szczepan Modliborski

ks. Modliborski. Nawiązał także do 91. rocznicy Bitwy Warszawskiej, podając przykład zaufania Polaków Maryi w trudnej sytuacji dla stolicy i Ojczyzny.

Ta uroczystość jest nazywana świętem Matki Bożej Zielnej. Dlatego liczni pielgrzymi trzymali w dłoniach wiązanki ziół i kwiatów. W tradycji ludowej tego dnia podziękowano również Bogu za plony, więc w Mokrem podtrzymano ten zwyczaj i rolnicy przynieśli do ołtarza

wieńce zniwne, aby przez ręce Maryi podziękować Panu za rośliny, owoce, warzywa, w tym roku wyhodowane w trudnych warunkach. Po raz pierwszy w pielgrzymce uczestniczyli członkowie grudziądzkiego oddziału Związku Pszczelarzy, dziękując Pani Mokrzańskiej za opiekę nad pasiekami.

Na zakończenie Mszy św. proboszcz ks. kan. Wojciech Zawacki podziękował kapłanom, parafianom i pielgrzymom za udział w uroczy-

stościach. – Zawierzmy Maryi, Ona pragnie dobra dla każdego z nas. To przy Niej łączą się sprawy Boże i ludzkie. Powierzone Bogu przez Maryję nasze problemy i radości tu znajdują swoje miejsce i rozwiązanie – podkreślił. Następnie zostały poświęcone wiązanki kwiatów i ziół oraz wieńce zniwne. Procesja z Najświętszym Sakramentem zakończyła religijne uroczystości odpustowe w sanktuarium Matki Bożej w Mokrem. **Aleksandra Wojdyło**

Festyn parafialny

Szczepanki

14 sierpnia wspólnota parafialna pw. św. Wawrzyńca Męczennika w Szczepankach przeżywała swoje doroczne święto – odpust ku czci patrona. O godz. 11.30 w kościele

wierni uczestniczyli w Mszy św., której przewodniczył ks. Przemysław Bolewski – wikariusz parafii Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Grudziądzu. Po Mszy św. odbyła się procesja eucharystyczna.

Gwiazdą wieczoru była Irena Jarocka

Od lat odpust parafialny łączy się z festynem dla parafian i gości. W tym roku był to już X Jubileuszowy Festyn Parafialny, który odbył się pod hasłem: „Zjednoczeni w modlitwie, pracy i zabawie”. Proboszcz ks. Wojciech Kalwig, jak co roku, zapewnił wiele atrakcji dla dzieci i dorosłych. Od godz. 16 na zebranych gości czekało mnóstwo rozrywek. Liczne konkursy z nagrodami prowadził znany z programu „Mam Talent” Piotr Boruta i jego maskotka Czocho. Dużym zainteresowaniem cieszyły się: karuzele, plac zabaw dla dzieci, malowanie twarzy. Nie zabrakło ciekawych stoisk. Pano wie mogli obejrzeć wystawę starych aut, panie natomiast podziwiałały dzieła hafciarek z Grudziądza oraz mogły skorzystać z usług kosmetyczki, robiąc sobie manikiur. Można było również skorzystać z porad, których udzielano na temat KRUS.

Dla spragnionych i głodnych przygotowane były stoiska ze swojskim jadłem.

O godz. 20 na scenie pojawiła się oczekiwana gwiazda wieczoru Irena Jarocka. Piosenkarka zaprezentowała swoje znane przeboje, m.in. „Kawiarenki”, „Gondolierzy znad Wisły”, „Motylem jestem”, które wraz z nią śpiewała publiczność.

Występ Ireny Jarockiej nie był ostatnią częścią festynu. Po rozlosowaniu nagród loterii, w której główną nagrodą był telewizor plazmowy 42-calowy, rozpoczęła się zabawa taneczna trwająca do północy.

Impreza przebiegała w miłej, radosnej atmosferze, jednocząc gości i parafian we wspólnej zabawie. Całkowity dochód z festynu zostanie przeznaczony na nowy ołtarz posoborowy w kościele.

Maria Jerka

Zjazd ministrantów i lektorów diecezji toruńskiej

PROGRAM

9.30 – Rejestracja parafialnych wspólnot LSO
 9.45 – Przygotowanie do liturgii
 10.15 – Msza św. koncelebrowana pod przewodnictwem Księdza Biskupa z wprowadzeniem w posługę ceremoniarzy parafialnych (ministranci i lektorzy uczestniczą w Eucharystii w komżach)
 Wprowadzenie relikwii św. Jana Berchmansa
 11.30 – Wręczenie tytułu ministranta roku (spotkanie w kościele)
 12.15 – Spotkania formacyjne dla ministrantów i lektorów
 13.15 – Adoracja Najświętszego Sakramentu
 13.45 – Komunikaty i zakończenie spotkania
 14 – Obiad

12 – Wprowadzenie w życie parafii posług lektora i akolity w oparciu o Dyrektorium Duszpasterstwa Służby Liturgicznej – konferencja ks. dr. Stanisława Szczepańca skierowana do osób dorosłych zainteresowanych pełnieniem posług lektora i akolity (sala koncertowa ZSM)

Ks. Rafał Bochen
 Diecezjalny Duszpasterz
 Służby Liturgicznej

Zapraszamy

STUDIUM MUZYKI KOŚCIELNEJ DIECEZJI TORUŃSKIEJ ZAPRASZA

Studium Muzyki Kościelnej Diecezji Toruńskiej im. G.G. Gorczyckiego ogłasza nabór na rok szkolny 2011/2012.

Nauka w Studium odbywa się na dwu kierunkach:

- 1) ORGANISTA
- 2) KANTOR

Kandydaci w dniu inauguracji winni przedstawić następujące dokumenty: 1) Podanie; 2) Opinia ks. Proboszcza; 3) Świadectwo maturalne – jeżeli nie ma, to ostatnio uzyskane świadectwo szkolne;

4) Ewentualny dyplom lub świadectwo szkoły muzycznej; 5) 3 zdjęcia, oraz wpłacić 100 zł

Dokumenty można też przysyłać pod adresem: Studium Muzyki Kościelnej Diecezji Toruńskiej Kuria Diecezjalna Toruńska ul. Łazienna 18 87-100 TORUŃ

Inauguracja roku odbędzie się w sobotę 10 września 2009 r. o godz. 9.00 w siedzibie Studium Muzyki Kościelnej Diecezji Toruńskiej w Toruniu, przy ul. Jodłowej 13 (Rubinkowo I)

Dodatkowe informacje można uzyskać na stronie: www.studiumorganistowskie.diecezja.torun.pl, www.muzyka.diecezja.torun.pl bądź u dyrektora studium: tel. 603 94 36 94

Ks. dr Mariusz Klimek
 Dyrektor Studium Muzyki Kościelnej
 Diecezji Toruńskiej

Młodzi sportowcy w Spale

Wkilkuletniej historii Stowarzyszenia Lokalnego Salezjańskiej Organizacji Sportowej w Przecznie po raz pierwszy udało się zorganizować obóz sportowy dla 12 dzieci, które w dniach 8-14 sierpnia br. przebywały w Spale. Opieki nad całą grupą podjęli się rodzice uczestników: Joanna i Tomasz Gałkowie oraz Dorota Śliwińska. Wraz z rodzicami opiekował się dziećmi trener nauki pływania Wojciech Ziółkowski z Chełmży. W ramach zajęć sportowych codziennie korzystali z obiektów Centralnego Ośrodka Przygotowań Olimpijskich w Spale. Owocem rywalizacji w pływaniu na dystansie 4x25 m stylem

dowolnym były zdobyte medale. Wśród dziewcząt 1 miejsce zajęła Natalia Gałka (z czasem łącznym 109, 2 sekundy), 2 miejsce Weronika Walecka i 3 miejsce Weronika Lasek. Natomiast zacięta rywalizacja wśród chłopców trwała do ostatniego pływania. 1 miejsce zajął ostatecznie Mateusz Śliwiński (z czasem łącznym 123, 1 sek.), 2 miejsce Mateusz Walecki (z łącznym czasem gorszym o 5, 8 sek.) i 3 miejsce Eryk Ruszkowski (z czasem gorszym od 2 miejsca tylko o 1, 3 sek.). Natomiast Andrzejowi Chmielewskiemu do zajęcia 3 miejsca zabrakło zaledwie 0, 3 sek. Końcowym akcentem sportowym było

wręczenie medali w głównej hali sportowej w Spale.

Dodatkową atrakcją pobytu w Spale było uczestnictwo w treningu narodowej reprezentacji polskich siatkarzy oraz spotkanie z zawodnikami ze wspólnym zdjęciem i pamiątkowymi autografami. Oprócz treningu pływackiego rozegrano mecze piłki nożnej oraz siatkówki, organizowano podchody, wspinaczkę w parku linowym, zwiedzano bunkier z czasów II wojny światowej, w którym była kwatera Hitlera.

Wymiar religijny obozu zapewniła codzienna Msza św. w drewnianym kościele pw. Matki Bożej

Królowej Korony Polskiej, zbudowanym w okresie międzywojennym z inicjatywy prezydenta Stanisława Wojciechowskiego. W czasach II Rzeczypospolitej Spała tętniła życiem dyplomatów z całej Europy. Najwięcej czasu w reprezentacyjnej rezydencji II Rzeczypospolitej w Spale spędził prezydent Ignacy Mościcki. Wcześniej w XIX w. była miejscem letniej rezydencji carów Rosji przyjeżdżających do spalskich lasów na polowania. Pobyt w Spale był też dla dzieci dotknięciem historii Polski ostatnich wieków. Ze łzami w oczach żegnaliśmy Spalę, planując już powrót w przyszłym roku.

Ks. Wacław Dokurno

Siostry podejmują pracę w przedszkolach, w domach dziecka, zakładach opiekuńczo-wychowawczych oraz na misjach

Z wizytą u Sióstr Elżbie

Z dniem 27 września 1842 r. rozpoczęła się działalność Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety, które zostało założone w Nysie przez cztery śląskie kobiety: Klarę Wolff, Marię i Matyldę Merkert oraz Franciszkę Werner. Charyzmat, jaki one otrzymały, był darem udzielonym Kościołowi, by przede wszystkim ukazywać ludziom miłosierdną miłość Ojca Niebieskiego.

W odpowiedzi na tę Bożą łaskę nasze Matki Założycielki złożyły całkowitą ofiarę ze swego życia w dłoniach Wszechmocnego Boga w służbie chorym i najbardziej potrzebującym. Swoją działalność apostolską powierzyły Najświętszemu Sercu Jezusowemu, a za patronkę zgromadzenia obrały św. Elżbietę Węgierską (1207-1231), która odznaczała się szczególną miłością do ubogich, albowiem w nich dostrzegała cierpiącego Jezusa. Jej życie było żywą Ewangelią, mającą swoje odzwierciedlenie w słowach Syna Bożego „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25, 40). Żyjąc przykładem patronki, nasze założycielki poprzez swoją oddaną posługę cieszyły się ogromnym zaufaniem i szacunkiem ze strony ludzi, którzy dostrzegali działanie Boże w ich pracy.

nie o miłość Boga. Tej miłości miłosiernej nie zastąpią żadne wartości oferowane człowiekowi przez świat współczesny. Dlatego obdarzone wyjątkową łaską powołania chcemy być przedłużeniem rąk kochanych Matek Założycielek.

W naszym kraju posługujemy na terenie sześciu prowincji: nyskiej, wrocławskiej, katowickiej, poznańskiej, toruńskiej i warszawskiej. Pierwszorządne miejsce w naszej działalności zajmuje służba chorym, którym niesiemy pomoc w szpitalach, hospicjach, zakładach rehabilitacyjnych, domach opieki społecznej dla ludzi starszych, czasem również w ambulatoryjnej opiece nad chorymi w ich własnych mieszkaniach. W tych właśnie powierzonych naszej opiece osobach pragniemy pielęgnować „cierpiące członki Chrystusa”, towarzysząc w ich bólu, okazując że są kochani i potrzebni, pomimo ograniczeń i dysfunkcji spowodowanych utratą zdrowia. Towarzyszymy w ich zmaganiach, ukazujemy sens cierpienia i przygotowujemy na odejście do domu Ojca. Ponadto poprzez pracę w domach pomocy społecznej dla ludzi starszych troszczymy się o to, aby ludziom w wieku podeszłym nie dokuczał ból samotności, ale poprzez urozmaico-

się naszymi ziemskimi dobrami. W niektórych domach wydawane są porcje zupy lub chleba, organizujemy Wigilie, wydajemy paczki świąteczne, wspieramy rodziny wielodzietne itp.

Nie pozostajemy także obojętne wobec potrzeb opiekuńczo-wychowawczych, podejmując pracę w domach dziecka, przedszkolach, zakładach wychowawczych oraz w katechezie. Wierzymy, że w dobie szybko rozwijającego się konsumpcjonizmu i ateizmu młodzież oczekuje trwałych i autentycznych wartości, które zaspokoją jej potrzeby wiary, akceptacji i pomogą w podjęciu dojrzałych kroków w dorosłe życie. Jesteśmy otwarci na ludzi młodych, tak często zagubionych w odnalezieniu sensu własnego życia. Organizujemy dla nich rekolekcje, dni skupienia (w tzw. sieci powołaniowej), wspólne wyjazdy (Lednica, Wołczyn), aby w ciszy serca mogli dotknąć miłości, z którą Bóg przychodzi do każdego człowieka z osobna, jak do umiłowanego dziecka. Uczymy dzieci i młodzież modlitwy, która ułatwi im relację z Bogiem Ojcem oraz zakorzeni ich życie w społeczności dzieci Bożych.

Ślad naszej działalności pozostawiamy także w pracy związanej bezpośrednio ze wspólnotą Kościoła: w kuriach i domach biskupich, zakryściach czy biurach parafialnych.

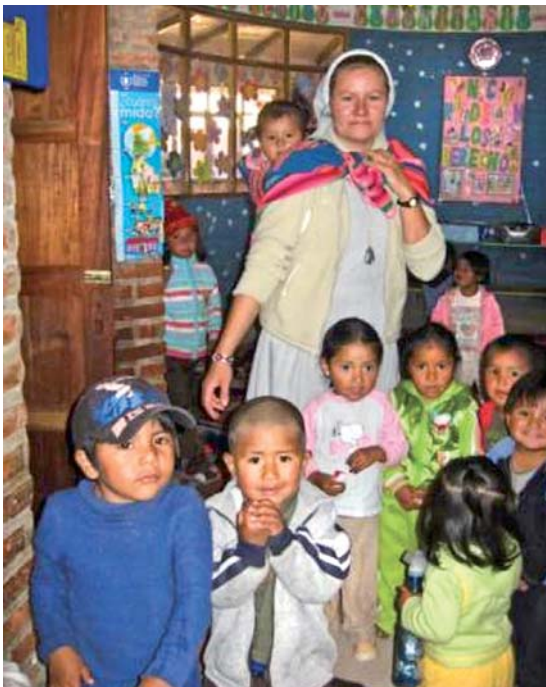
W ostatnich latach bardzo znacząco w naszym zgromadzeniu rozwinęła się również posługa misyjna. Na niwie Pana pracujemy dziś w kilkunastu krajach świata; są to: Dania, Szwecja, Norwegia, Izrael, Czechy, Litwa, Rosja, Ukraina, Gruzja, Kazachstan, Brazylia, Boliwia, Paragwaj. W tym roku rozpoczynamy także posługę na Węgrzech oraz w Tanzanii. Zawierzamy wszystkie nasze wspólnoty Bożej Opatrzności, ufając, że w każdym zakątku świata znajdują się serca czekające na głoszenie Ewangelii i gotowe do przyjęcia Chrystusa. Dlatego na placówkach

Z głęboką wiarą i żywą ufnością zawsze widziałyśmy kochającą rękę Bożą, która prowadzi i kieruje naszymi losami

Choć minęło już prawie 170 lat od rozpoczęcia działalności naszej wspólnoty elżbietańskiej, nadal nie brakuje ludzi potrzebujących pomocy, którym z taką samą miłością pragniemy nieść Jezusa utożsamiającego się z każdym ludzkim cierpieniem aż po nędzę i niedostatek. Ufne słowom naszego Mistrza: „Ubogich zawsze mieć będziecie” (J 12, 8) cieszymy się, że jesteśmy potrzebne dzisiejszemu światu, w którym mimo chaosu i pośpiechu można dosłyszeć ciche woła-

ny rytm dnia mogli odczuwać Bożą dobroć i troskę. Ważną rolę w naszej działalności zajmują osoby psychicznie i fizycznie niepełnosprawne. W większości przypadków są to dzieci osierocone przez własnych rodziców, dlatego pragniemy stwarzać im ciepłe warunki, zapewniające o tym, że są w pełni wartościowymi i godnymi ludzkiej miłości oraz uwagi.

Drugie wyjątkowe miejsce w naszej posłudze zajmują ludzie ubodzy, z którymi dzielimy

ZDJECA: ARCHIWUM SIOSTR ELŻBIETANEK

tanek

misyjnych otwieramy domy dziecka, świetlice dla dzieci i młodzieży, przygotowujemy je do przyjęcia sakramentów.

W niektórych domach naszej toruńskiej prowincji (Jastarnia, Zakopane) przyjmujemy również w czasie wakacyjnym ludzi pragnących odpocząć od codziennych zajęć w ciszy natury, ale jednocześnie w bliskości Bożej obecności, jaką umożliwia właśnie pobyt w domu zakonnym.

Szczególną chlubą naszej działalności jest umożliwienie osobom świeckim włączenie się w nasz charyzmat przez przynależność do apostołatu św. Elżbiety, który w naszej prowincji jest bardzo prężny. Poprzez wspólne dni skupienia czy rekolekcje osoby te przygotowują się do pełnienia tej pięknej i ofiarnej posługi wobec ludzi biednych, opuszczonych i chorych. Chętnie ofiarują swój wolny czas na pomoc w przygotowywaniu i wydawaniu posiłków, paczek świątecznych, a także w udzielaniu różnego rodzaju darmowych korepetycji.

Nasza posługa swoje źródło czerpie z modlitwy, która jest zjednoczeniem z Bogiem, oraz Eucharystii, podczas której spotykamy się z żywym Chrystusem. W naszej wspólnocie zakonnej wyjątkowe miejsce zajmuje kult Serca Jezusowego, od którego uczymy się posłuszeństwa i ducha ofiarności, a także nabożeństwo do Matki Bożej, którą czcimy w tajemnicy Nawiedzenia, bowiem na Jej wzór pragniemy nieść radość wszystkim ludziom w realizacji duchowego testamentu św. Elżbiety. Musimy innych uszczęśliwiać. Jako duchowe córki naszej patronki chcemy być stale czujne na ludzkie wołanie, stąd też nieustannie staramy się uwrażliwiać nasze serca oraz tych dziewcząt, które pragną poszerzać nasze szeregi, poprzez nieustanną prośbę znaną wszystkim pokoleniom elżbietańskim: Niechaj duch Twój, o św. Matko Elżbieto, nadal żyje w sercach naszych.

Siostry Elżbietanki

Rekolekcje dla dziewczek konsekrowanych

W dniach od 8 do 12 sierpnia w domu Sióstr Misjonarek Świętej Rodziny Chełmnie odbyły się rekolekcje dla dziewczek konsekrowanych pt. „O czystości poświęconej Bogu. Stan dziewictwa konsekrowanego”. Poprowadził je ks. kan. dr Edwin Miller. Uczestniczyło w nich 9 osób z diecezji: koszalińsko-kołobrzeskiej, pelplińskiej, bydgoskiej, włocławskiej, świdnickiej i toruńskiej oraz archidiecezji gdańskiej. Wśród uczestniczek były dziewczki konsekrowane i kandydatki do tego stanu życia.

Codzienna Eucharystia, adoracja Najświętszego Sakramentu, konferencje oraz dzielenie się radościami i trudnościami w przeżywaniu powołania umocniły więzi wspólnotowe między osobami, które na co dzień realizują swoje powołanie odrębnie, żyjąc i pracując w różnych środowiskach. Podczas rekolekcji był również czas na zwiedzanie Chełmna, odwiedzin w miejscowym Domu Pomocy Społecznej oraz wspólny odpoczynek przy ognisku.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że rekolekcje przeprowadzone w Chełmnie są jedną z wielu inicjatyw odradzającego się życia w stanie dziewictwa konsekrowanego. Obecnie w naszym kraju konsekrację dziewic przyjęło 135 kobiet i nadal wiele osób przygotowuje się do podjęcia tej formy życia. Cennych informacji na temat tego stanu dostarcza strona internetowa Centrum Promocji Indywidualnych Form Życia Konsekrowanego działająca pod patronatem Podkomisji Konferencji Episkopatu Polski ds. Indywidualnych Form Życia Konsekrowanego.

Odwołując się do informacji przedstawionych na wspomnianej stronie, pragniemy jedynie przypomnieć krótko o historii obrzędu wprowadzającego w stan dziewictwa konsekrowanego, który jest dziś uważany za jeden z najcenniejszych skarbów liturgii rzymskiej.

Warto wiedzieć, że był on stosowany już w początkach Kościoła, a żyjące wówczas dziewczki konsekrowane mieszkaly ze swoimi rodzicami albo we własnych domach. W swojej posłudze były do dyspozycji Kościoła, przede wszystkim przez modlitwę i pełnienie dzieł miłosierdzia.

Wraz z rozwojem życia monastycznego Kościół katolicki powiązał to powołanie z uroczystą profesją trzech rad ewangelicznych, życiem we wspólnocie, w posłuszeństwie przełożonemu i wspólną regułą, a na mocy dekretów Soboru Laterańskiego II (1139 r.) zaprzestano udzielania konsekracji dziewczkom żyjącym w świecie.

Uczestniczki rekolekcji

Dopiero Sobór Watykański II podjął na nowo temat konsekracji dziewczek żyjących w świecie. Odnowiony ryt został zaaprobowany przez Pawła VI. Congregatio de Culto Divino 31 maja 1970 r. opublikowała ryt, który wszedł w życie 6 stycznia 1971 r. W Kodeksie Prawa Kanonicznego stanowi dziewczki konsekrowanych poświęcony jest kan. 604. Polski przekład „Obrzędów konsekracji dziewczek” został zatwierdzony przez Kongregację ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów 28 maja 1990 r. i wydrukowany w 2001 r. (por. www.konsekrowane.org).

Dziękując Panu Bogu za dar powołania do stanu dziewictwa konsekrowanego oraz rekolekcji w Chełmnie, pragniemy zapoznać Czytelników „Głosu z Torunia” z formą życia w tym stanie.

Warto dodać, że Pontyfikat Rzymski wśród warunków podjęcia życia w stanie dziewictwa konsekrowanego stawia kandydatkom następujące kryteria: Nigdy nie zawarły małżeństwa ani nie żyły publicznie, czyli jawnie, w stanie przeciwnym czystości; według ogólnej opinii przez swój wiek, roztropność i obyczaje dawały rękojmę, że wytrwają w życiu czystym i poświęconym Kościołowi i bliżnim; zostały dopuszczone do konsekracji przez biskupa ordynariusza miejsca (por. Pontyfikat Rzymski. Wprowadzenie ogólne, 3, 3; por. D. Wawrowska, „Konsekracja dziewczek jako relacja oblubieńcza z Chrystusem”, „Teologia i człowiek” 8 (2010), s. 50-51).

Dorota Wawrowska

Pielgrzymi przed katedrą w Pińsku

ARCHIWUM PARAFII

Pielgrzymka na Białoruś i Litwę

W dniach od 8 do 13 sierpnia wierni z parafii pw. św. Andrzeja Boboli w Pieńkach Królewskich z proboszczem ks. Bogdanem Tułodzieckim pielgrzymowali śladami patrona św. Andrzeja Boboli na Białoruś i Litwę. W drodze do Pińska zatrzymaliśmy się w Janowie Poleskim, gdzie odprawiliśmy Mszę św. i modliliśmy się w miejscu męczeńskiej śmierci Andrzeja Boboli. Następnego dnia rozpoczęliśmy od Eucharystii w katedrze pw. Wniebowzięcia Najświętszej Panny Maryi w Pińsku. Modliliśmy się przy grobach sługi Bożego Zygmunta Łozińskiego, biskupa diecezji pińskiej i kard. Kazimierza Świątko. Odwiedziliśmy także dawne kolegium jezuickie, w którym obecnie znajdują się muzeum, szkoła choreograficzna i galeria obrazów. Niestety, nie ocalał kościół Jezuitów z 1651 r. znajdujący się przy kolegium. Po południu udaliśmy się do Łohiszyna, oddalonego od Pińska 28 km, nazywanego „Małą Warszawą”. Nawiedziliśmy kościół z cudownym obrazem Matki Bożej Łohiszyńskiej – Królowej

Polesia i spotkaliśmy się Polonią, która licznie zamieszkuje okolice Łohiszyna. Kolejnego dnia odwiedziliśmy Nieśwież, zwiedziliśmy zespół zamkowo-pałacowy – dawną rezydencję rodziny Radziwiłłów oraz pojezuicki kościół pw. Bożego Ciała, w którym posługę kapłańską pełnił św. Andrzej Bobola. W godzinach popołudniowych dotarliśmy do Mińska. Nawiedziliśmy kościół pw. Świętych Szymona i Heleny, zwany „czerwonym kościołem”, po czym w czasie wieczornego spaceru zwiedzaliśmy stolicę Białorusi. Czwarty dzień naszej pielgrzymki rozpoczęliśmy od nawiedzenia katolickiej katedry pw. Najświętszej Maryi Panny i Pana Jezusa, której odbudowę po zniszczeniach z czasów sowieckich dokonał kard. Kazimierz Świątek oraz w kościele unickim pw. Świętego Ducha (od 1796 r. jest to katedra Cerkwi prawosławnej), po czym udaliśmy się do Nowogródka. Zwiedziliśmy Dworek Mickiewicza – obecnie muzeum oraz nawiedziliśmy barokowy kościół pw. Przemienienia Pańskiego (fara Witoldowa), w którym ochrzczony został

m.in. Adam Mickiewicz. Przywitały nas siostry nazaretanki, które zapoznały nas z historią fary i ziemi nowogródzkiej.

W Wilnie dzień rozpoczęliśmy od Mszy św. w Ostrej Bramie, po czym przewodniczka oprowadziła nas po stolicy Litwy. Zwiedziliśmy m.in.: katedrę, kościoły Świętych Piotra i Pawła, Świętego Ducha z obrazem „Jezu Ufam Tobie”, św. Anny z pomnikiem i domem Adama Mickiewicza, św. Kazimierza Królewicza – patrona Litwy, w którym również pracował św. Andrzej Bobola oraz inne zabytki miasta, cerkiew prawosławną. Odwiedziliśmy także nekropolię na Rossie oraz dawniejszą stolicę Litwy – Troki, z doskonale zachowanym zamkiem na wyspie i świątynię z cudownym obrazem Matki Bożej Trockiej. Podczas pielgrzymki mogliśmy nie tylko zwiedzać dawniejsze kresy Rzeczypospolitej, lecz także spotkać się z mieszkającymi tam rodakami, zapoznać się z warunkami, w jakich żyją i przekonać się o ich aktualnych problemach.

Marlena Naftyńska

NA PIELGRZYMKOWYM SZLAKU (3)

Tunka – miejsce pamięci narodowej

Tunka to wieś licząca blisko 1000 mieszkańców, położona ok. 200 km na południowy zachód od Irkucka, koło granicy mongolskiej, w republice buriackiej. Znajduje się w Dolinie Tunkiejskiej. Porośnięta lasem mieszanym i stepem, otoczona majestatycznymi górami. Miejsce to było zsyłką dla 145 kapłanów polskich aresztowanych w powstaniu styczniowym. Księża ci wpięrow byli rozproszeni po całej Syberii wraz z innymi więźniami politycznymi. Jednak ze względu na „zły wpływ”, jaki wywierali na towarzyszy zesłania, władze carskie postanowiły ich skomasować. Praktycznie nie było z niego odwrotu, gdyż przeszkodą były góry, rzeka Irkut i bagnisty teren.

„Zły wpływ” kapłanów polegał na tym, że wśród współwięźniów podtrzymywali ducha patriotycznego i katolickiego. Żyli pod policyjną

osłoną i w izolacji, nie wolno im było pełnić funkcji kapłańskich. Sami musieli w tym surowym klimacie zabiegać o swoją egzystencję, podejmując prace rzemieślnicze i rolnicze. Trwało to do 1875 r., kiedy mogli skorzystać z amnestii i osiedlić się w innej części Rosji. Niektórzy nie doczekali tego i zmarli. Pochowano ich na miejscowym cmentarzu na brzegu rzeki Irkut. Rzeka ta, zwłaszcza wiosną, wylewała i wymywała ciała z grobów. W taki sposób prawdopodobnie zmarli w Tuncie polscy kapłani zesłańcy zostali pozbawieni swoich grobów. Ich szczątki doczesne są może rozmyte w głębiach Bajkału...

Oprócz duchownych na zesłaniu w Tuncie byli też inni patrioci, m.in. Bronisław Szwarce – jeden z przywódców powstania styczniowego, syn uczestników powstania listopadowego, który miał silny wpływ na przebywającego

na zesłaniu w Tuncie (1890-92) Józefa Piłsudskiego.

Daleka Tunka powinna być bliska sercu każdego Polaka, który kocha swoją Ojczyznę i pragnie znać jej historię. Ta zapomniana miejscowość syberyjska była i jest symbolem rodzącej się Polski oraz cierpienia polskich kapłanów dla wiary i Ojczyzny. Dlatego carowi tak bardzo zależało, by oderwać naród od swoich kapłanów. Nawet na zesłaniu... Tylko wrogowie Polski tak czynili. Można powiedzieć, że na tej ziemi jest cząstka Polski. Tam jak w kuźni hartowały się serca tych, którym zależało na dobru Polski. Dla niej, mimo swoich ludzkich słabości, umieli ponosić wielkie cierpienia. Dzięki ich niezłomnej postawie możemy żyć w wolnym kraju. Takich miejsc na Syberii jest wiele. Nie wolno o tym zapominać.

Ks. prał. Stanisław Majewski

Pomagamy blisko Ciebie!

www.torun.caritas.pl

Spiesz się, studencie!

Bursa Akademicka Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku to akademik dla studentów, którzy podjęli naukę na studiach stacjonarnych. Nie jest to jednak zwykły akademik

Każdego roku, kiedy nadchodzi październik, w murach barokowego pałacu, na nowo rozbrzmiewa gwar i śmiech. W każdym zakamarku słychać głośne rozmowy ambitnych, zdolnych i wchodzących w dorosłe życie ludzi. To tu, w Przysieku, można odnaleźć spokój i harmonię ducha.

Bursa Akademicka Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku, bo o niej mowa, to akademik dla studentów, którzy podjęli naukę na studiach stacjonarnych. Śmiało można rzec, że to dom dla ludzi z pasją. Miejsce, które swoim wewnętrznym klimatem pomoże postawić pierwsze kroki na nowej drodze, jaką są studia.

Dlaczego warto tu zamieszkać?

Bursa im. bł. Ks. Jerzego Popiełuszki to miejsce, w którym Caritas Diecezji Toruńskiej realizuje projekt pod nazwą „Fundusz dla Janka Muzykanta”. Może tu zamieszkać każdy, kto złoży wniosek wraz z kompletem dokumentów. A dlaczego warto? Ponieważ miesięcznie przeznaczamy na zamieszkanie i wyżywienie niecałe 200 zł – zwykle są to pieniądze pochodzące ze stypendium mieszkaniowego i żywieniowego. W bursie mamy bardzo dogodne warunki. Pokoje są 2-osobowe, 3-osobowe i 4-osobowe, a w niektórych znajdują się łazienki. W bursie może zamieszkać ponad 50 osób, czyli mniej niż w innych akademikach. Dzięki temu wszyscy lepiej się tu znamy i mamy wspólny kontakt. Dojazd na uczelnię to kwestia tylko

Wyprawa do Grecji

siedmiu minut autobusem PKS, do centrum tylko 10 minut.

Bursa to my

Bursa to nie tylko budynek, bursa to my. Młodzi ludzie, którzy przyjechali realizować swoje pasje, cele i marzenia. Tutaj każdy może znaleźć coś dla siebie. Tworzymy zgrany zespół i każda nowa osoba staje się jego członkiem. Chętnie podejmujemy wiele inicjatyw, dzięki którym czas płynie o wiele szybciej. Mamy do dyspozycji salę komputerową z dostępem do Internetu. W pięknych i akustycznych salach pałacu znajduje się również fortepian i pianino, z których również korzystamy. Jest tu urokliwy park, idealny na wieczorne spacerunki przy blasku gwiazd, jak również miejsce wyznaczone na ognisko i grilla oraz staw pełen ryb. Do naszej dyspozycji są również korty i boisko do koszykówki oraz piłki nożnej. Stworzyliśmy tu nawet drużynę piłkarską, która bierze udział w rozgrywkach studenckich.

Bursa to jednocześnie miejsce idealne do nauki. Obowiązujące tu zasady są tak przemyślane, aby był czas na wszystko. Na zabawę, relaks i naukę. Mamy również obowiązki. Ich plusem jest to, że nabywamy nowe zdolności. A kiedy nauka zaczyna nas nużyć, inicjujemy

tw. imprezy bursowe. Każdy z nas chętnie pomaga. Jest w tym wiele zabawy, a także doświadczenia pozwalającego nam młodym nauczyć się pracy w zespole oraz stać się dobrym organizatorem.

Zagraniczne wyjazdy

Nagroda za ciężki rok nauki jest coroczna pielgrzymka za granicę. Oczywiście, aby wyjazd się powiódł, wymaga to od nas dużego zaangażowania i podjęcia wielu przedsięwzięć, aby zarobić na wyjazd. Dzięki naszej pracy, dobrej organizacji i zasługom księdza wychowawcy, są to niewielkie koszty. Nigdy nie przekraczały 500 zł, a zwiedziliśmy już Włochy, Grecję, Hiszpanię, byliśmy we Francji. Udało nam się zorganizować wspólny wyjazd na beatyfikację naszego papieża Jana Pawła II, jak również odwiedzić Ziemię Jezusa.

Dlatego jeżeli jeszcze nie podjąłeś decyzji, gdzie zamieszkać lub chcesz zmienić swoje lokum, to zapraszamy do nas. Mamy jeszcze kilka wolnych miejsc! Gwarantujemy, że czas tu spędzony na długo zapadnie w Twoją pamięć. Jeśli chcesz się dowiedzieć więcej o nas, to wejdź na stronę www.bursaakademicka.eu. Zapraszamy do domu dla ludzi z pasją!

Natalia Kowalska

Humory nam dopisują

Caritas Diecezji Toruńskiej

WYDZIAŁ NR 30 (8/2) - 4 WRZESIEŃ 2011

VII

Dzieci i ich
grudziądzkie
rodziny

Z Litwy do Polski

Ludność polska na Litwie jest przywiązana do polskiego języka i kultury, walczy o prawo do swojej odrębności narodowej. Aby pomóc naszym rodakom, warto wspierać szkolnictwo w języku polskim.

Wesołówka to niewielka wieś w gminie Podbrzezie, w rejonie wileńskim, w której 99% mieszkańców to Polacy. Istnieją tu dwie szkoły – polska i litewska. Do polskiej uczęszcza obecnie 62 uczniów. Zazwyczaj polskie szkoły, utrzymywane przez litewskie władze samorządowe, są bardzo biedne i niedoinwestowane. Mając tylko kilkudziesięciu uczniów, skazane są na likwidację, czego skutkiem jest również utrata jedynego ośrodka kultury polskiej na obszarach wiejskich. W Wesołówce dzięki pomocy „Wspólnoty Polskiej” udało się odnowić budynek szkoły, dobudowano salę sportową, stołówkę, nowe i przestrzenne klasy

początkowe. Uczniowie są ambitni i większość kontynuuje naukę w Szkole Średniej im. św. Stanisława Kostki w Podbrzeziu.

W dniach 2-7 sierpnia dziesięcioosobowa grupa uczniów ze Szkoły Podstawowej w Wesołówce wraz z opiekunką Lilą Naruszewicz gościła w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Grudziądzu. Był to dla nich pierwszy pobyt w Polsce. Dzieci mieszkają u rodzin z parafii. Przygotowano dla nich atrakcyjny program. W kolejnych dniach odwiedziły Malbork, Kwidzyn, Toruń, Chełmno i Grudziądz. Choć w Trokach zwiedzały już zamek krzyżacki, to jednak ten w Malborku wywarł ogromne wrażenie na zwiedzających. Muzeum zamkowe w Kwidzynie odkryło przed młodymi ludźmi z Litwy m.in. ciekawe eksponaty polskiej fauny i flory. Wędrowanie po Toruniu rozpoczęło od Starówki, aby spod Krzywej Wieży dotrzeć do Domu Kopernika i Muzeum Piernika. Na trasie zwiedzania nie zabrakło przepięknej katedry Świętych Janów. Ciekawym doświadczeniem było uczestniczenie w seansie w planetarium. Podsumowaniem pobytu w Toruniu było zwiedzenie siedziby Radia Maryja i wspólna z radiosłuchaczami modlitwa Koronką do Miłosierdzia Bożego.

Spacer po Grudziądzu przyniósł kolejne wrażenia. Modlitwa przed obrazem Matki Bożej Łaskawej w bazylice rozpoczęła wędrowanie. Dzieci uczestniczyły w spotkaniu z prezydentem Robertem Malinowski, który żywo interesował się sprawami polskiej szkoły na Litwie. Ze spotka-

nia wyszły z uśmiechem i pamiętkami. Wejście na Górę Zamkową, spacer Błoniami Nadwiślańskimi i uliczkami Starego Miasta wypełniły kolejne godziny poznawania Grudziądza. Następne piękne miasto naszego regionu to Chełmno, które przy sprzyjającej pogodzie można podziwiać nie tylko wędrując uliczkami, lecz także z wieży kościoła farnego.

Miłym przeżyciem było spotkanie przy ognisku zorganizowanym w ogrodzie przy parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Grudziądzu. Uczestniczyły w nim dzieci wraz z rodzinami, które udzieliły im gościny na czas pobytu w Polsce.

Lila Naruszewicz jest nauczycielką SP w Wesołówce oraz miejscowym prezesem Związku Polaków na Litwie. Bardzo się cieszę, że dzieci miały taką możliwość przyjazdu do Polski, mogły poznać inną kulturę – mówiła. – Chciałabym podkreślić, że na każdym kroku mogliśmy spotkać ludzi bardzo serdecznych, otwartych i przyjaznych. W Polsce nie jestem po raz pierwszy i zauważam, że jest coraz piękniejsza – dodała. Szczególne słowa podziękowania kieruję w stronę ks. kan. Zbigniewa Gańskiego za zaproszenie nas do Grudziądza – powiedziała.

Rodziny, które gościły młodych Polaków z Litwy, są również zachwycane swoimi gośćmi. Oczekiwaliśmy dziecka otwartego i rzeczywiście, Karolina, którą mieliśmy okazję gościć w naszym domu, taka była. Z żoną Marią od razu nawiązała kontakt, a niebawem i z naszymi dziećmi. Przez te kilka

dni wspólnie spędzaliśmy pogodne wieczory – dzieli się swoimi wrażeniami Kazimierz Matejczuk. Marzenka okazała się miłą, otwartą, radosną młodą osobą. Podczas jej krótkiego pobytu poczułyśmy się jak w rodzinie, a nasze wspólne poranne i wieczorne modlitwy jeszcze bardziej nas do siebie zbliżyły – mówi Barbara Piątkowska. Pozostałe rodziny goszczące dzieci wypowiadają się w ten sam sposób. Z kolei dzieci z Wesołówki pełne wrażeń z poznawania Polski podkreślają serdeczność, życzliwość, gościnność grudziądzkich rodzin. Dowodem może być również to, że każde z tej wesołej dziesiątki (Justyna, Emilia, Eryka, Robert, Marzena, Krystyna, Karolina, Hubert, Janek i Ewelina) chciałoby tu powrócić.

Wesołówka jest mi dobrze znana, ponieważ w 1999 r. zainicjowałem powstanie Stowarzyszenia „Dobro i Przyjaźń”, dzięki któremu można było nieść pomoc dla tamtejszej polskiej szkoły – mówi ks. Gański. Dlatego w związku z niedawną pielgrzymką parafialną na Litwę postanowiłem odnowić te kontakty. Uważam, że obowiązkiem każdego Polaka jest wspieranie naszych rodaków na dawnych Kresach, aby czuli więź z Ojczyzną. Bardzo ważne jest także wpieranie duchowe – podkreślił i dodał: Mam nadzieję, że projekt współpracy ze szkołą będzie możliwy do długofalowej realizacji, a organizowane pomocy (m.in. wakacyjnych pobytów dzieci z Wesołówki w Polsce czy materialnej pomocy dla szkoły) przyniesie obustronną satysfakcję.

Aleksandra Wojdyło

głos z Torunia niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39
fax (56) 621-09-02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13
Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38